

Na poti v Nazaret.

(Po španski legendi.)

Kakó razpaljena je zemlja,
Kakó pekoč nebes obok!
Uboga mati, ki potuješ,
V naročju tí, ubog otrok!

„Miruj, miruj, nedolžno dete,
Studénca tukaj najti ni,
Da potolažil bi ti žejo,
Ki tudi mati jo trpi.

Vodnjak zijá pred nama prazen . . .
Zahvaljen Bog! Nad zid poglej,
Tam v hladni senci se med listi
Zlaté citrone sočne z vej!

Tam slepec sam sedi na klopi
In straži dom in zlahtni sad;
Mordà se naju on usmilí;
Stopiva k njemu tje pod hlad!

O dobri mož, privošči nama
Citrono z veje jedno vsaj!
Dva ptujca sva iz Nazaréta,
Kamór potujeva nazaj.

Pekoča naju žeja tare . . .“
„Kdorkoli sta, vzemita le,
Vzemita, ohladita žejo,
Saj Bog nam sadje dá in vse.“

Odrgra sad ljubeča mati
Zasé in svojega Sinú.
In čudo! Trojen sad požene
Na mestu vzetega sadú.

Kdo storil je to čudo, slepec?
Poglej, spregledal si, trpin!
Ne slutíš li, kdo náte gleda?
Marija in nje božji Sin.

Anton Medved.